

rejse Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning allerede i denne Rigsdagssamling i Lovform. Jeg tror ogsaa, det havde været hensigtsmæssigt, om man i Stedet for at udskyde Revisionen af den almindelige Arbejdsløshedskasselov til den Tid, der er lovbefalet, havde rejst Spørgsmaalet allerede nu, men det har man ikke ment hensigtsmæssigt, har i alt Fald ikke gjort det. Naar dette er Tilfældet, tror jeg ikke, der er anden Vej at gaa end at søge ogsaa i Aar at fremme Lovforslag af noget nær den Karakter som dem, der foreligge her — uændrede vil der jo ikke blive Tale om, at de gaa gennem Tinget, men man maa vente lignende Ændringer deri, som bleve gjorte i Fjor; men naar man gør det, tror jeg ogsaa, man vil naa et nogenlunde tilfredsstillende Resultat.

Et Punkt, som staar i noget fjern Forbindelse med Arbejdsløsheden, er Forslaget om det forhøjede Tilskud til Hjelpekasserne, men jeg vil anse det for en Nødvendighed — og jeg forstod ogsaa den højtærede Indenrigsminister saaledes, at dette ogsaa var hans Opfattelse —, hvis man fra Statens Side skal yde det Bidrag til Hjelpekasserne, som Kommunerne efter de sidste Aars Traditioner kunne gøre sig Forventning om. Der opføres jo et Bidrag paa Finansloven af 250,000 Kr. aarlig til Hjelpekasserne, men der bruges regelmæssig mellem 4 og 500,000 Kr., og da de ere i stærk Vækst, er der neppe Grund til at tro, at der skulde blive Brug for mindre i Aar, end der har været de senere Aar. Jeg tror imidlertid, det maa anbefales Tinget at fremme disse Lovforslag med stor Hurtighed. Sagen er nemlig den, at ikke blot standsedes det ene Lovforslag i Fjor i Landstinget, men det andet mødte en meget stor Uvillie i Landstinget i Fjor og førtes egentlig kun igennem i Forventningen om, at man snart skulde komme til en almindelig Revision af Arbejdsløshedskasseloven. Under Indtrykket af denne uvillige Stilling fra Landstingets Side, som den nuværende højtærede Regering maaske har større Betingelser for at overvinde, end vi havde i Fjor, tror jeg, det vilde være nyttigt at fremme Forslagene saa hurtigt som muligt for om nødvendigt at faa Tid til den fornødne Forhandling med Landstinget desangaaende.

Wulff: De Udtalelser, der faldt baade fra den højtærede Ministers og de forskellige Ordføreres Side, ganske særlig fra det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen), vise tydeligt nok, at de to Forslag, der her foreligge, egne sig til at fremkalde en ind-

gaaende Debat om Aarsagerne til Arbejdsløsheden her i Landet og om Midler og Veje til at skaffe den af Vejen. Nu er det paa den anden Side klart, at denne sene Aftentime ikke giver Tid for en Debat, der kan blive saa indgaaende, som en saadan Debat burde være. Jeg har oven i Købet det Indtryk, at der hersker Ønsker om at faa denne Behandling afsluttet i dette Aftenmøde. Jeg skal derfor, idet jeg dog ikke kan undlade at komme lidt ind paa dette Emne, efterligne de foregaaende Talere deri, at jeg skal gøre det saa kort og saa antydningvist som muligt.

En Ting er klar, og det er ogsaa blevet udtalt af forskellige foregaaende Talere, nemlig at Arbejdsløshedsforsikring og Arbejdsløshedskasser kunne ikke afskaffe Arbejdsløsheden, og det har vel heller aldrig nogen Sinde været Hensigten med dem. Arbejdsløshed har man, fordi der ikke er Arbejde nok, og vil man ophæve Arbejdsløsheden, er der ingen anden Vej at gaa end at skaffe Arbejde, hvis man kan det. Det er den eneste Maade, hvorpaa man radikalt kan raade Bod paa Ondet. Nu havde den højtærede Minister, forekom det mig, en ret lys Tro paa en organiseret Arbejdsanvisnings Evne til at raade Bod paa dette Onde. Jeg maa sige, at den Tro deler jeg slet ikke. Dermed skal naturligvis ikke være sagt, at en endnu mere og endnu bedre organiseret Arbejdsanvisning end den, vi have nu, ikke kunde gøre Nytte; men den vilde efter min Mening og efter de Erfaringer, der foreligge, tror jeg, man kan sige, slet ikke hjælpe i den Retning, den højtærede Minister antydede. Han tænkte sig jo egentlig, at den skulde faa Folk til at forlade de Fag, de tilhøre, og tage Arbejde i helt andre Grene, og jeg tager vel ikke saa meget fejl, naar jeg antager, at der særlig laa bagved hans Ytringer Tanken om, at Folk forlod deres Fag i Byerhvervene og gik ud paa Landet, hvor man muligvis trængte til dem, og tog Landarbejde. Jeg tror nu aldeles ikke, en Arbejdsanvisning vil tilvejebringe det Resultat. Den kan skaffe en Arbejder at vide, at man i Løgstør trænger til 3 Murere og i Vejle til 10 Snedkere, og det kan være en meget hensigtsmæssig Ting for Murer- og Snedkerfaget og der gøre sin Nytte; men den vil ikke bringe Folk til at skifte Fag. I det hele taget er det en af de allervanskeligste Ting i Verden at faa Folk til at skifte Fag, naar de ere fagligt oplærte. Det kan være anderledes med de Arbejdere, som ikke ere faglærte, den store Arbejdsmandsklasse. Der kan der være noget Haab om